VII.

Seſt ſureſt kahjuſt mis Wiin innimesſel teep.

Kui mull omm Wina, ſiis olle ma mees:
Winaga käswap mo ſõdda mo ſees,
Et ma ſiin waiwa nink murret ei näe,
Jummala wiljake kahjo ei tee.

Sedda rummala laulo laulis **Niggola Juhhan** iggakõrd, kui moiſtlikku innimesſe tedda mainitſeſid, et ta ei peas ni wägga tijalt joma. Sepärraſt ſai temma ka ſedda liignimme: Joma **Juhhan**. Seſamma **Juhhan** olli ennemuiste kaunis rikkas perremees ollnu, ent omma jomisſe läbbi läts temma wimaki ni waiſes, et temma naine nink latſed pool Allaſti pïddiwa kerjama minnema. Eſſite olli ta egga hommiko ühhe ſuu täwwe wina wõttnu, monni aja pärräſt kats, wimati kolm ehk nelli, nink weel ennämb. Nida ſai ta wimati ütz õige ülleannetu jobik. — Temma õpetajal, ke tedda tundis, olli halle meel temma naiſe nink laste pärraſt. Se püdis tedda mittmel wiſil parrandada, nink nomis tedda ſaggeste, et temma ſedda kurja nink häbbematta ammeti peas mahhajättma. Üteskõrd kutſis jälle ſe Kirriko Jsand tedda henda mannu, nink pallel tedda Jsa wiſil, et ta piddi omma liaſt jomiſſeſt mahhajättma, nink mitte eſſi henda, nink omma naiſe nink latſed ännetusſe nink willetſusſe ſiſſe ſaatma. Kule Juhhan! ütles temma: "Minna ei kela ſedda mitte, kui ſa waeſt monnikõrd ühhe ſuu täwwe Wina wottad, kui ſa udſuſe nink külma ilmaga wälja läed. Ent kui ſa iggapäiwa wina jood, ſiis teep ta ſulle kahjo. Wiin om ütz kange aſſi, teep ſedda innimesſe werre pallowas, nink aijap tedda wägga kangeste ihhun jooskma; nink ſeſt tullewa mittmeſugguſed haigusſed. Sa olled mulle eſſi üttlenu, et ſa nõrk olled föma, kui ſa lijalt olled jonu, ſinno ſõdda wallotap, nink lõdp ni äkkitſelt, kui ta tahhas ihhuſt wälja karrata, luliikmed werriſewa, ſinno pä

om

arto-Ma Rahwa Kalender 1800, lk. 20